

Række andre Spørgsmaal, som ere drøftede med mig gennem Udvalget i det andet Ting, men man enedes sluttelig fra de forskellige Sider om at gennemføre Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger, og i Øjeblikket begrænse sine Ønsker hertil. Jeg skal meget anbefale ogsaa dette høje Ting at give Lovforslaget sin Tilslutning.

Johnsen: Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag ere jo af væsentlig human Karakter, navnlig overfor Personer, der under særegne Forhold blive trængende til Hjælp af det offentlige. Jeg har ikke noget imod disse Bestemmelser i Realiteten at indvende. Kun skal jeg henstille, om det ikke vilde være rettest i § 1 at bestemme, at Udgifterne blive at erstatte den vedkommende kommunale Kasse af Statskassen i de Tilfælde, hvor Danmark er pligtig til at beholde vedkommende, i Stedet for som her foreslaaet at indskrænke sig til at bemyndige Ministeren til at lade Udgiften afholde af Statskassen. Jeg tillægger det dog ikke nogen synderlig praktisk Betydning, om man beholder Lovforslagets Bestemmelse eller ændrer den, da jeg ikke antager, at Indenrigsministeren i noget af de nævnte Tilfælde vil nægte at lade Udgiften afholde af Statskassen.

Derimod forekommer det mig, at der vil være god Føje til i Forbindelse med Lovforslagets § 2 angaaende Understøttelse til legemlig og aandelig abnorme saavel som til Personer, der lide af visse Sygdomme, at overveje, om det er rigtigt at forblive ved de bestaaende Regler med Hensyn til Udredelsen af Betalingen for de nævnte Personers Underhold, Kur og Pleje. Spørgsmaalet herom var fremme her i Landstinget for 4 Aar siden under Behandlingen af et Lovforslag angaaende døvstumme, og af Bemærkningerne til Lovforslaget ses det, at det ogsaa har været fremme ved Udarbejdelsen af det her foreliggende Lovforslag, netop foranlediget ved tidligere Forhandlinger her i Tinget. Men man har ikke fundet at burde opgive eller forandre de nugældende Regler. Dette beklager jeg, thi jeg er fremdeles af den Mening, at der vilde være god Grund for Statskassen til at afholde en Part af disse Udgifter, da det ikke er sædvanlig Fattigforsørgelse, det her drejer sig om, men en ekstraordinær Understøttelse, der ydes i særlige Trangtilfælde, og da denne Understøttelse ikke har den almindelige Fattighjælps sædvanlige Virk-

ning. Dertil kommer saa, at disse Udgifter i de senere Aar ere stegne ret stærkt og antagelig ville stige yderligere ved den her foreslaaede Udvidelse af de gældende Bestemmelser, og at Udgifterne undertiden kunne falde ret haardt paa den enkelte Kommune, som har det Uheld til Tider at have mange af disse abnorme Personer til Forsørgelse. Der turde derfor formentlig være god Føje til, muligvis efter indhentede Oplysninger fra Kommunalraadene om Størrelsen af disse Udgifter, at tage under Overvejelse, om ikke Staten bør tage en vis Part, f. Eks. Halvdelen af Udgifterne til alle de i § 2 nævnte Personers Forsørgelse, for saa vidt Staten ikke allerede bærer en passende Del, saaledes som det er Tilfældet med Hensyn til sindsyges Anstaltsophold ligesom ogsaa med Hensyn til trængende tuberkuløses Underhold og Kur.

Naar man ved Lovforslagets Udarbejdelse heller ikke har taget Hensyn til, at der her i Tinget ved Behandlingen af Lovforslaget angaaende døvstumme blev vedtaget med stor Majoritet et Ændringsforslag gaaende ud paa, at Udgifterne til trængende døvstummes Ophold paa Anstalter, for saa vidt angaar Købstæderne, skulde repareres paa vedkommende Amts Købstæder i Stedet for, at de nu hvile paa den enkelte Kommune, forekommer det mig ikke, at den Grund, som herfor angives, er holdbar, nemlig den, at der i nogle Amter er indgaaet Overenskomster netop gaaende ud paa, at Udgifterne repareres paa Amtets Købstæder. Thi den Omstændighed, at man har ment det hensigtsmæssigt at indgaa slige Overenskomster, viser netop, forekommer det mig, at der er Trang til en Bestemmelse i saa Henseende. Man kan ikke forudsætte, at saadanne Overenskomster ville blive indgaaede overalt. Det er let forstaaeligt, at de Kommuner, der mene ikke at have Fordel derved, ville holde sig tilbage. Man bør ikke, naar der er Mangler ved Lovgivningen, indskrænke sig til at henvise vedkommende til at indgaa Overenskomster for at afhjælpe disse Mangler. Der er formentlig Grund til at tage begge disse Spørgsmaal under Overvejelse i et Udvalg, hvortil jeg senere vil tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist.

Rasmussen-Krøjerup: Jeg tror, at der kan være Grund til, at Ministeren bemyndiges til at give en Person eller Familie, som ikke har nogen Hjemstedskommune her i Landet, Lov til at blive. Der-